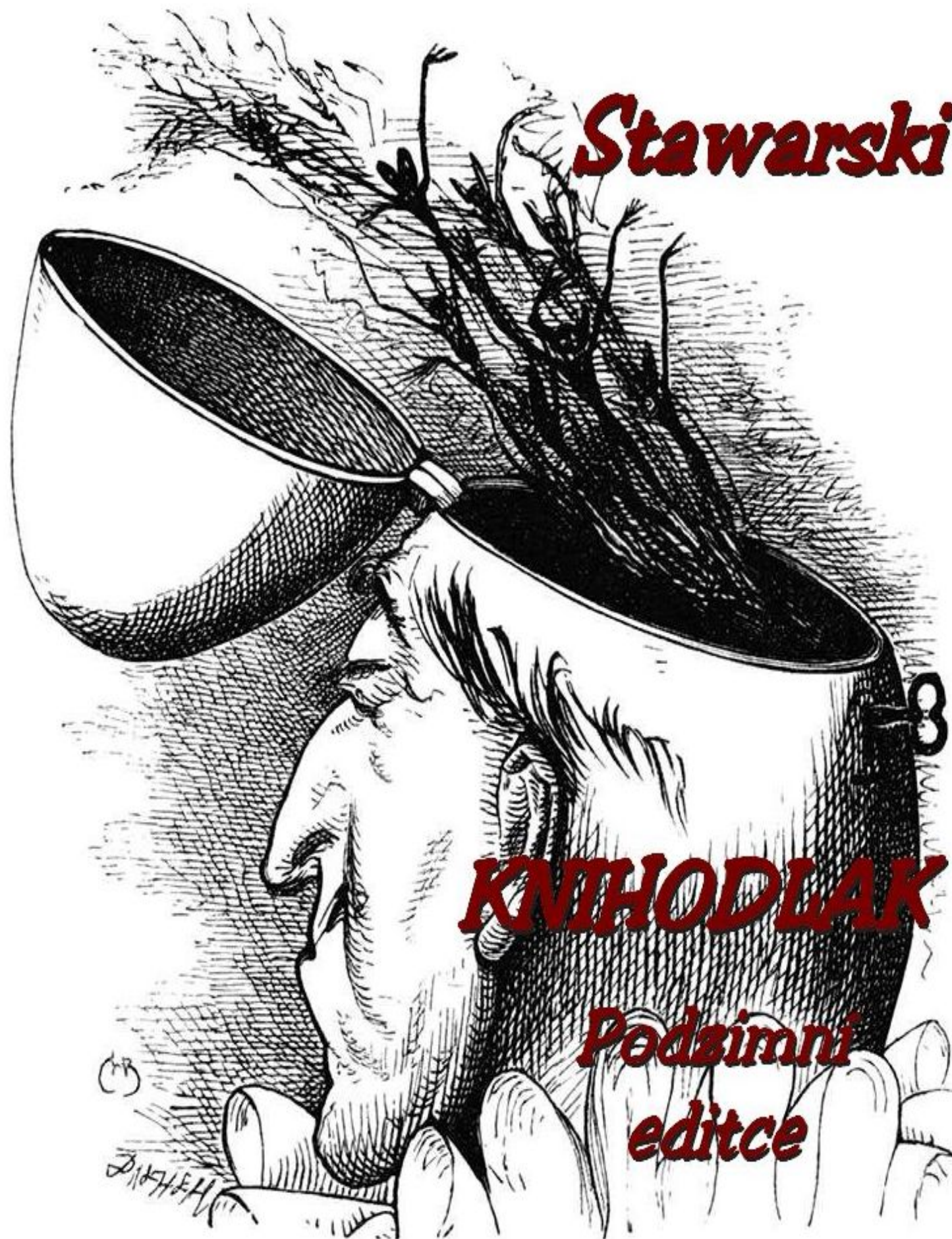

Stawarski

KNIHODLAK

***Podzimni
editce***

(HB)

21.12.14

KNIHODLAK

Podzimní edice

Josef Stawarski

© 2022, 2024

Druhé upravené vydání

NAČTES 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy fantazie, nebo jsou použity ve zcela fiktivním kontextu.

ISBN 978-80-11-02586-1 (pdf)

978-80-11-02587-8 (ePub)

978-80-11-02588-5 (mobi)

Knihodlak – podzimní edice, aneb za mlhavých přesčasů

tvorí sbírkou šesti a půl povídek a jedné eseje, které přispívají k tématu **Knihodlaka**. Vedle úvodní povídky, ve které se seznámíte s tuzemským objevem Knihodlaka, se zúčastníte jedné půlnoční – osudové Zkoušky, pokusíte se získat zajímavé Angažmá, navštívíte Pout', obdržíte neobvyklou Navštívenku, poznáte Počítačovu ženu a užijete si povedený Slogan, který vás možná ochrání více než preventivně podávané patáky a reflexní mačkání nosu.

Sbírkou povídek spojuje volně jedno roční období, snad proto ta edice. Po přečtení – vyslechnutí knihy nemusíte opadávat ani se zbarvovat do tónů zmíněného období, v zásadě to nikdo nebude kontrolovat, ale nikdy nevíte, co vás v téhle hyperkorektní době může ještě potkat..... možná, v lepším případě, sem tam, nějaký ten Knihodlak.

Na konci výběru (last but not least) nepřichází Japonec, ale volná úvaha, takříkajíc esej na Knihodlačí téma. Možná krapet moc teoretická na podzimní dobu.....ale na druhé straně proč se trochu nevzdělat a nepřiotrávit, když je to jedny peníze. Jinými slovy, esej číst – poslouchat nemusíte, z ostatního, ale budete ztuhla zkoušení.

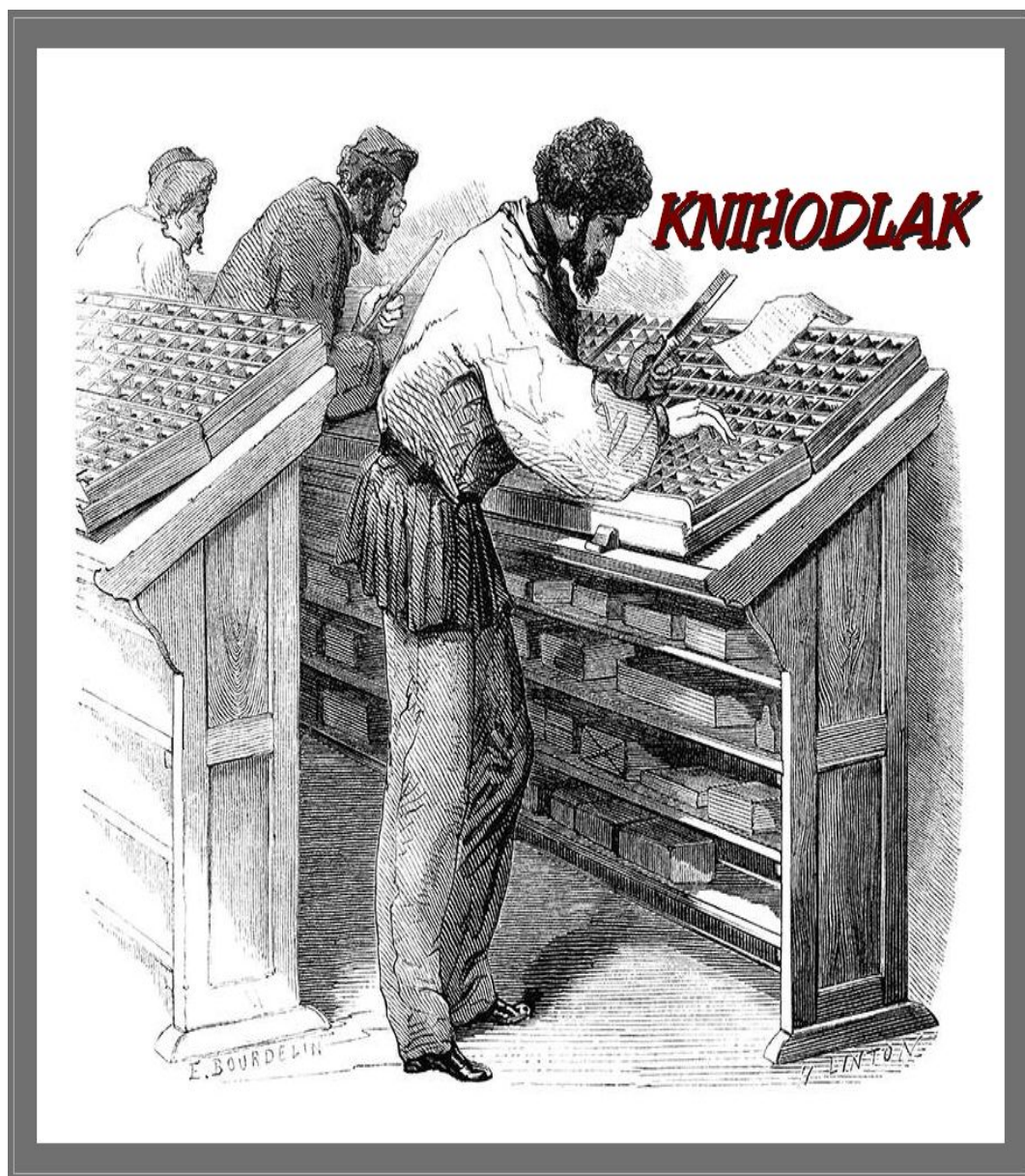
Promiňte ten zmatek, sbírka není určena pro žádný stupeň vzdělávací soustavy, dokonce byla její distribuce zakázána ve všech nalezincích, chorobincích a starobincích na území mocnářství, takže zmínka o přezkušování byla míněna čistě akademicky, nebo tak nějak, ostatně pokud budete cokoli, co dále uslyšíte brát vážně, vyhledejte, když už ne odbornou pomoc, tak alespoň mediaci, rekreaci nebo si kupte cukrovou vatu. Je zcela zaručené, že požíváním pouťových pamlsků se nikdo – dosud, Knihodlakem nestal. Pokud se Vám to i přes to podaří, dejte nám, prosím, vědět, věda vaše přiznání nezbytně potřebuje a zapsat se do historie jako odstrašující příklad, to už stojí za pár minut vašeho času. Třeba se jednou bude udělovat Nobelovka za Knihodlactví, ostatně téma je to dost výbušné i na Alberta, a to jeho nadání a autor konečně prolomí prokletí, se kterým si od Seiferta neví rady kdejaká kundera.

Stockholm – 2022

P.S.

Nakladatelství se omlouvá za poslední větu předmluvy, autor těžce nesel, že na něho letos opět zapomněli, sebekriticky, ale přiznává, že se málo profiloval jako senilní, frankofonní bolševička. Ostatně každá zkušenost se jednou k něčemu hodí. Jen není zřejmé kdy a k čemu. Ostatně o tom je celá naše postmoderní, postfaktická a postkapacitní epocha.

Sympatizující re(d)akce

KNIHODLAK

Každý den žloutlo jiné listí. Nepadat z větví zbytečně na zem, zbarvovalo by se bezúčelně jako rodný list předposledního měsíce roku a pokud bych se poddal podzimnímu sentimentu, mohl jsem obarvené větve pokládat za voskovice obětovaná za léta strávená ve městě, kde olysalé pahýly stromů a zhaslé kandelábry tvořily povinný inventář ulice, domova, života.

Už si nevzpomínám, přšelo, poletoval prach, něco nepříjemného mě tlouklo do tváře a já se schoval do podloubí domu přepaženého řadou skel. Ve vzduchu visel nakyslej prach a jak si tak visel, poletovalo v náporech větru něco vlhkýho a vtíravýho, strčil jsem hlavu do dveří a ploužil se okolo stolků se zaslepeným umakartem a kovovejma dříkama stojanů. V obláčcích páry si namodralé hrnce dávaly posledního šluka a rovina zbytků a zbytečnosti srážela všechny ty pachy a seschlý omáčky v jedinou kejdu a taky kuchařku v komicky červený čepičce, kterým decentně doplňovala svůj outfit umaštěným břichem.

"Svíčkovou?"

Dostal jsem ji na talíř a odsunul se ke stolku. Na zemi se choulila omáčka a trocha světla. Všechno se lepilo a zanášelo spáry podél dlaždic. Občas se něčí bota prodrala mělkou skulpturou a přede mnou přistál cizí talíř. Řídká zrzavá bradka se potápěla do poblívky za 3,50 a drobky země upadávaly opodál. Tvář vytáhlého muže působila neuroticky, lačně, tak poblívkově, ale přesto jí nebylo možné upřít určitou inteligenci. Chlapík se ohlížel a narážel lžící na dno.

Naschle - " zadrmolil, otřel si tvář cípem pomuchlaného kapesníku a opustil talíř. Přes rameno a v obou rukou odnášel tašky a balíčky. Na burana nevypadal, na Ježíška působil lehce konfekčně. Sepraný oblek a demódovaná košile kanuly z něho spíše jako z pošťáka.

Brouzdal jsem se zbytky omáčky a ohlodanou flaksou. Po podlaze přeběhla kočka a vklouzla za odpadkový koš. Odsunul jsem talíř a rukou pudově hmátl pod stůl. Při vytahování tašky vypadl balíček, komicky přebalený použitým balícím

papírem a nastavovaným provázkem. Na první pohled se podobal zavazadlům spolustolovníka. Chlapík byl už dávno pryč a já podstrčil pod provázek prsty a vynesl ho před Buffet. Po ulici mířila řada postav, ale nikde nevyčnívala protáhlá hlava s brádkou z Čechova.

Co s balíkem? Chlap vypadal jako tlumočník IRA, ale váha a stav obalu naznačovaly spíše špinavé prádlo než trhavinu.

Otrhl jsem kousek obalu a narazil na hmotu papíru. Kupičky popsaných a potrhaných stránek, spojených kancelářskou sponkou jako vlasy stárnoucí účetní, tvořily obsah tohoto pokladu. Obrátil jsem balíček v ruce a všiml si, že na druhé straně prosvítají nálepky. Odstranil jsem provázek a obrátil obal. Vedle několika známek a nálepek pošty zůstala adresa:

Dr. Ivo Měděný,

generální ředitel, vydavatel a majitel nakladatelství - BARZILLAI

Pabla Maurera 911/36

Praha – Novější město

Dal jsem si balíček pod paži a pustil se po chodníku do středu města. Jídlo mi náladu nezlepšilo, balík moc nevážil a začalo mně být pomalu líto toho uhoněného chlapíka, který vlastnil, vydával a generálně šéfoval nakladatelství a cpal se v bufáci ohřátou vodou.

Papíry v balíku byly buď obtahy z tiskárny, nebo rukopis románu, co nakladatel vytrousil pod stoly lidových jídelen, něco na způsob tringeltu intelektu, nebo spíše výkal po boji a já zamířil do míst, kde jsem tušil, že se nachází ulice označená na rubu balíku.

Trochu jsem váhal. Zazvonit, pozdravit, něco drmolit, a to už schodiště stoupalo zuboženě do ticha podlaží a zpod prahů se linula vůně bramborových placek s majoránkou a česnekem.

Podle cedule v průjezdu jsem mířil do třetího. Dvoukřídle dveře řešily rozhodování - BARZILLAI - nakladatelství a vydavatelství. Zaklepal jsem na mosaznou desku, kterou se kdysi vhazovaly dopisy do bytů a dveře se pod dotykem kloubů samy otevřely.

„Dobrý den! Halo! Je tu někdo?“

Temná chodba absorbovala několik věšáků a skříní. Záblesky světla dopadaly v dálce dalšími z dveří. Sunul jsem se chodbou, balík přitisknutý k tělu někde ve výši srdce a hrdla a v pruhu rozevřených dveří se zjevila silueta muže. Proplešlá, nazrzlá

hlava a obnošený oblek. Seděl skloněn za masivním stolem až daleko u okna, všude knihy, stohy papírů a hrnce a konvičky.

Zopakoval jsem pozdrav. Přidal něco duchaplného. Nikdo nereagoval. Muž za stolem mlčel. Zvedl jsem balíček a zatřpal jím. Listy papíru uvnitř nevydaly než neznatelný šelest, ala přesto mi tohle pantomimické entré připadalo hlučnější nežli lodní siréna. Položil jsem balík na práh pokoje a vytrácel se jako krkavčí matka, která přivedla na svět bastarda a jako by ani to nestačilo, udělala z něho sirotu. Balíček neplakal (asi spal), pokud jsem ho v té chodbě nezalehl, ale muž za stolem se pohnul. Možná, že se mi to jen zdálo, ale překročil jsem to dítě a zápraží a vstoupil do pokoje.

„Pane generální, pane doktore, spíte? Hu-huhu!“

Blížil jsem se váhavě z boku ke stolu u okna, aby mě mohl' spatřit až otevře oči a nepolekal se. Zrzavá bradka se mi zdála o hodně tmavší. Jako kdyby splývala se stolem, nabyla to již bradka, ale plnovous, složený z nitek.

Dostal jsem se až k nakladatelově monstróznímu psacímu stolu. Muž se pomalu nakláněl k odřené desce. V čele, trochu až do temene, jako šošolka vlasů, byla zaražena tři a čtvrt palcová disketa. Po odvrácené tváři stékala krev a bradkou se dotýkal listů papíru, které teď, bez ohledu na obsah, vypadaly jako stejnopis ujednání s ďáblem. Zachytil jsem se okenního parapetu a zamotal do záclony a nemohl odtrhnout oči od magnetického nosiče způli mizejícího v lebce nakladatele, ředitele a v této chvíli už jenom mrtvoly. Pokoj byl zařízen postaru, dlouho neuklizen, ale nikde jsem nespatrił ani siluetu počítače, obrazovky. Listy papíru většinou potiskly litery psacího stroje anebo byly vysázeny knihtiskem.

Já a disketa jsme působili v místnosti cize.

Sebevražda? Mohlo to být cokoli, ale mohl jsem to být i já. Vrah, pachatel, podezřelá osoba, která se bude potit a vysvětlovat, jak se dostala do cizího bytu, k cizímu balíku a k dočista cizí mrtvole, která před hodinou jedla poblívku a nyní takhle dopadla. Doma mi vždycky říkali - "nejez po restauracích, doplatíš na to A vida, ještě že jsem měl tu svíčkovou a ne za 3,50..

Dost. Vzpamatuj se člověče! Je to krev. No tak ať je. Ten chlap, doktor, vydavatel, je mrtev. Dočista, anebo....“

Zdálo se mi nepředstavitelné, chtít se dotknout svěšené paže a zkontrolovat puls, teplotu, smrtelný pot se tentokrát mně řinul z půli zad. Disketa. Přece to nebylo možné. Ohebná pružná destička, na kterou nemá svítit sluníčko a čmárat si tužkou, a ona protne lebku redaktora. Jako projektil vystřelený z databáze. Ne. To nemůže být pravda. Třeba je to jen vosková figurína, která hlídá tenhleten zatuchlej kvartýr, aby pan majitel ušetřil za psa, za ženu nebo novej zámek.

Přistoupil jsem ke stolu a viděl, že disketu obaluje papírové (nebo možná plastické) pouzdro, které nepatrně vyčnívá z hlavy. Nahnul jsem se nad stůl,

opatrně jako montér vysokého napětí, abych se nedotkl pohozené paže a uchopil mezi palec a ukazovák disketu. Zdála se mi teplá (ještě, stále, pořád?) vláčná a jako by v ní probíhal puls. Ucukl jsem rukou, ale strach neuvolnil sevření prstů a disketa mi zůstala v ruce. Byla úplně čistá, jen na maličkém papírovém štítku pro popisky zůstala červená tečka a neznatelné písmo. Prázdný obal po disketě se opět zaplnil, hlava sebou cukla a jako z papírového kornoutu vytryskl na stůl proud krve, otevřela se ústa a tělo se svezlo na podlahu. Odskočil jsem od stolu, přeskočil práh a prchal z bytu. Teprve v půli schodů jsem se nadechl. Zdálo se mi, jako by proti mně mířilo vzhůru stále více much. Dům zněl kroky - (mými?) kroky, anebo se jen dále rozpadával a vzpomínal, vzpomínal ... Balík! Pomuchlaná hromádka papírů, spousta papíru, ale představa na návrat byla horší než cokoli jiného. Chvějící se rukou jsem do sebe vyklopil stakan rumu, dal si ruce do kapes a narazil na hranatou plastickou věcičku.

3.

Šel jsem v mrákotách domů a zbaběle čučel do zdi. Měl jsem zvednout sluchátko a zavolat na policii. Říci jim, „našel jsem konečně vydavatele“. Ale takhle tu sedím sám a čekám až se rozezní telefon anebo zvonek u dveří a potom mě povedou a.....

Nikdy by mě nenapadlo, že se tak hloupě zamíchám do vraždy. Neměl jsem rád nakladatelské redaktory, ale pak jsem si vždycky umíňoval, že napíšu něco, co by se jim mohlo zdát. Třeba tuctový příběh s uvědomělými příslušníky a padoušskými vrahy a se špetkou intrik vinoucích se z prohnilých plutokracií. Ale dlouho jsem již nic nenapsal, asi mě redaktůrci znechutili více, než bylo zdrávo. Když se člověk živí jinou věcí, než do které se projektuje, stane se, že některé cíle zkulhaví a nakonec to všechno zapadne jako alba známek z dětství a kopřivka po prvních jahodách. Detektivky jsem četl a zápletky vražd si pamatoval. Mě samotného nikdy nenapadlo, že.....

Disketa ležela přede mnou, připravená, odstavená z čela a počítače, spočívala na čistém papíru a červená tečka mi připomínala krev. Den, dva jsem chodil jako v mátohách, ohlížel se do výloh a snažil si zapamatovat tváře lidí, kteří za mnou šli ulicí a jestli mě náhodou už nemají, nehlídají, ale nikde se nedělo nic neobvyklého a noviny nepsaly o vraždě. Zavolat si na kriminálku, jestli se náhodou nenašla mrtvola s otvorem v lebce zvoucím 3/4 palcovou disketu, jsem nepokládal za příliš rozumné. Ach ano, rozum, to byla modla, ke které jsem se někdy obracel. Očima jsem se vrátil k disketě, uchopil ji do papíru a vložil do obálky.

Dveře, u kterých jsem za okamžik zazvonil, patřily známému zpracovateli textů, který mi čas od času nechával prepisovat a překódovat texty.

„Bohužel, odpoledne odjízďím. Lituji, člověče.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Knihodlak***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.